

L'esperança de l'escola

Castelló va ser una festa immensa, perfecta segons Baptiste Malonda, mestre d'Almoïnes: 'Venim a commemorar vint-i-cinc anys de Trobades, no venim a queixar-nos.' Els mestres ja ens queixem massa. La nit mereixia que gaudírem d'aquella autoestima que hem sabut demostrar els valencians, de cap a cap dels anys.

Castelló va ser una festa immensa, perfecta segons Baptiste Malonda, mestre d'Almoïnes: 'Venim a commemorar vint-i-cinc anys de Trobades, no venim a queixar-nos.' Els mestres ja ens queixem massa. La nit mereixia que gaudírem d'aquella autoestima que hem sabut demostrar els valencians, de cap a cap dels anys: les Trobades, segons que va dir Diego Gómez, el gran president de 'Escolavalenciana', són una manifestació de l'autoestima col·lectiva no solament dels mestres, sinó de tots els valencians. Un encontre anual de famílies, xiquets i mestres sense parió enlloc. Exagere justetet, home, que són vint-i-cinc anys demostrant què podem fer, des de l'escola, per la llengua i per l'educació. Som un dels moviments lúdics en favor del país i de la llengua més eficaç, que se sobreposa a polítiques maldestres i a no poques dificultats de l'administració valenciana en les mans absolutistes del PP. El paranimf de la Universitat Jaume I va acollir el gruix d'Escola Valenciana i Castelló en va lluir, excelsa, gràcies a l'esforç de milers de persones que converteixen la feina i l'aprenentatge en un model de comportament i de civisme, malgrat la ceguesa pròpia. On era la televisió dels valencians, TV3 o Canal 9? Tant se val, contra l'autoestima dels mestres i aquesta força d'Escola Valenciana, ni els mitjans, ni els polítics de les males arts, no hi tenen gaire res a fer, sinó aplegar-se a treballar. Perquè és gràcies a l'esforç de milers de valencians, de tu!, i tu!, i tu!, que expressava tan personalment Diego Gómez, que fem possible l'encontre cada any al llarg del país, en una commemoració extraordinària. A la segona part de la festa, a l'hotel Llum de Castelló, hi havia concentrada més honestedat que no en deu anys de premis Goya, però sense el xovinisme gòtic d'excés. No és casualitat que els mitjans, les TV que segueixen tot allò del 'glamour' d'actrius i d'actors espanyols, defugen els mestres valencians: si no és que hi ha drama o fracàs o mort entre pissarres i pupitres, els mestres no som notícia. No és notícia l'escola, si és per sinceritat, que vol dir feina sincera. No hi havia catifes roges, ni llums especials, la música de Rapsodes i un parlament més breu (Joan Francesc Mira que va fer la lloa) i una megafonia deficient. Els mestres no passem d'una celebració bàsica, primària, per a justificar-nos la feina dellà l'escola: no fem cinema, ni som de la batalla del cor que fa perdre el cul dels mitjans convencionals, sortosament. Som mestres, que és senzill de comprendre, i ni això no ens fa prou notícia. A València abastem el 30% dels alumnes valencians, malgrat la política. Per això són tan importants els dos-cents mil alumnes llargs que ara mateix aprenen en la llengua dels valencians. Ara mateix, som l'esperança per a trencar la falsedat en què viu el país.

23 febrer 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)